

2-Bouráčka

Eva otevřela oči. Nejdřív na maličký nepatrný zlomek sekundy pocítila úlevu, protože žádné obrovské zvíře jí na hrudníku nesedělo, ale tenhle kratičký záchvěv uvolnění vystřídal opravdový děs. Viděla, že se auto od něčeho odrazilo a bokem se sune ke kraji silnice. Sestra křičela a ona taky asi křičela. Maminka vypadala, že pořád spí. Táta se snažil kroutil volantem na druhou stranu.

Ale auto si dělalo, co chtělo. Na kraji silnice ho nemělo co zastavit, a tak pokračovalo dál.

Naklonilo se na stranu řidiče a už se kutálelo. Eva cítila, že ji něco tlačí do sedadla, ale pak to něco povolilo a ona vyletěla z auta. Letěla tmou, snažila se k sobě tisknout panenku, ale ruce a nohy jako by se rozhodly letět jinými směry. Měla pocit, že se dusí, že se nemůže té husté tmy nadechnout. Roztahovala víčka jak nejvíc to šlo, snažila se je vykultit co nejvíc, ale skrz tmou stejně nepronikla. Teď to přijde, říkala si, teď narazí a bude po ní. Raději zavřela oči a pokusila se schoulit do klubíčka. Narazila, ale náraz nebyl tak tvrdý, jak čekala. Spadla do něčeho měkkého, měla pocit jako by ji zachytila něčí měkká náruč a jemně ji pokládala na zem. Rozhodla ruce ve snaze znovu chytit ztracenou pannu, mámu, tátu, ségru...ztratila vědomí.

Byla to hodina, den, nebo týden? Pomalu otvírala oči. Viděla hvězdy a měsíc. Klidně si svítí a ona tady leží a umírá, pomyslela si. Pokoušela se uvědomit si svoje tělo. Zjistila, že polosedí pololeží, hlavu a ramena opřená o strom. Cítila nohy a mokré kalhoty. Ach Bože, pomyslela si, počürala jsem se. Těsně nad obličejem jí přeletěl netopýr. Měla pocit, že něco říkal. A ještě navíc jsem praštěná, pomyslela si okamžitě. Slyšela šumění listů, ale jinak bylo všude ticho. Měla hrozně sucho v puse.

Ráda by zavolala mámu, ale nešlo to. Tolik by se potřebovala napít. Na obličej jí dopadlo pár kapek vody. Nejdřív si myslela, že prší, ale po chvíli zjistila, že na ni jen z listů stromu, o který je opřená, padá rosa. Otevřela ústa, nijak se nesnažila rosu chytat, sama jí kapala na rozpraskaný jazyk.

Dvakrát polkla. Bylo jí mnohem líp. Rozhodla se, že se zvedne a půjde hledat rodiče a sestru. Velmi opatrně a pomalu se otáčela na všechny čtyři. Pořád očekávala, že se jí někde do těla zařízne bolest, jako když v první třídě spadla z houpačky a měla zlomenou klíční kost. Ale zjistila, že bolest se nedostavuje, že se dokonce opřená o strom může postavit. Zkusila se protáhnout. I to zvládla.

Malinko zavravorala, ale větev stromu, u kterého stála, zabránila pádu. Rozhlížela se kolem sebe.

Teď už zvládne zavolat. Potichu, jako by se bála porušit celistvost noci, která ji obklopovala, zavolala. „Maminko!“

Vzpomněla si, že když se auto řítilo ze svahu, máma vypadala, že spí. Co když už v tu chvíli byla mrtvá? Hrdlo se jí sevřelo, žaludek se zkroutil. Obrovský strach jí sedl na ramena a tlačil ji k zemi. Nemohla se pohnout. Natáhla ruku vedle sebe a znovu se chytila větve stromu. Chvíli tak stála a opakovala si polohlasem: „Nádech, výdech, nádech, výdech.“ S každým nádechem cítila, že se jí do těla vrací síla. Narovnal ramena a vykročila. Musí najít svou rodinu, ať už budou živí nebo ne.

Rozhlížela se po okolní krajině. Byla asi v půlce svahu. Nad ní stoupal travnatý svah až k silnici, ze které se skutáleli. V místě, kde stála, začínal řídký lesík. Ještě mnohem hlouběji, zaklíněno mezi stromy leželo jejich auto. Rozběhla se k němu. „Mamí,“ volala teď už, jak nejhlasitěji dokázala.

„Mamí! Tatí! Sáró!“

„Evo,“ slabý, huhňavý hlásek se ozval někde blízko ní. Namáhala si oči, ale nic neviděla. „Já nic nevidím. Potřebuju víc světla,“ pomyslela si. Vítr rozhrnul větve a ona na kraji lesíku, jen pár metrů od místa, kde ležela sama, uviděla sestru. Měsíc teď pronikal skrz koruny stromů a ozařoval sestřin obličej. Měla oteklý nos a horní ret, jednu část obličeje sedřenou a pravou rukou si přidržovala loket levačky.

„Můžeš se zvednout?“ zeptala se Eva a skláněla se k sestře. „Jo, asi jo,“ Sára se opřela o loket pravé ruky, ale něco jí drželo hlavu. Eva se sehnula ještě blíž a viděla, že Sára má vlasy zašmodrchané do trnitého ostružiní. Zkoušela jí vlasy opatrně vymotávat, ale nešlo to. Hlavou jí bleskl nápad. Od loňského roku, kdy složila slib světlušek a stala se členkou skautského oddílu,

nosila u sebe pořád zavírací nožik. Sáře raději nic nevysvětlovala, sedla si na bobek za ni a prameny vlasů opatrně odřezávala. „Tak teď už to půjde,“ řekla spokojeně a pomohla sestře na nohy.

„Musíme najít naši,“ pokračovala odhodlaně ve své záchranné misi. Sára zavrtěla hlavou. Oteklý ret jí stěžoval mluvení, a navíc se Evě zdálo, že sestra brečí. Stěží jí rozuměla, když huhlala: „Naši odvezla sanita. Viděla jsem, jak přijeli záchranáři a policie. Naložili mámu i tátu, podívali se kolem a odjeli.“ Teď už nebylo pochyb, že Sára brečí. Ani oteklý ret a zlomený nos nezasměly zoufalství v jejím hlase. „Nechali nás tady. Jsme tu samy a nevím, kde jsem a co je s našima a je mi blbě,“ kvílela dál. Když jednou povolila uzdu svého sebeovládání, nešlo to zastavit.

Evička měla velkou, obrovskou chuť se k ní přidat, ponořit se do zoufalství situace, která ji obklopovala, ale věděla, že sestře je hůř, je zraněná a ona vyvázla jen s mokkými kalhotami. „V autě jsi měla mobil, mám se tam skočit podívat?“ Eva správně usoudila, že lepší než sestru utěšovat prázdnými slovy, bude navrhnout nějakou akci.

„Ne, to ne,“ pronesla Sára o něco klidnějším a rozhodnějším hlasem. „Auta po bouračkách můžou vybuchnout, raději k němu nepůjdeme.“ Několikrát ještě zavzlykala, pak objala zdravou rukou mladší sestru kolem ramen a s nešťastným povzdechem se ujala velení. „Vylezeme do svahu zpátky na silnici a po ní půjdeme odkud jsme přijeli. Naši byli asi oba v bezvědomí, když je odváželi. Jinak by přece řekli, že jsme v autě byly ještě my dvě.“

Eva přikývla. „Jasně že by to řekli. Přece nejsme Jeniček a Mařenka, aby nás rodiče zavezli do lesa a odjeli.“ Vzhledla k sestře, která se oteklými ústy pokusila o úsměv.

„Myslíš, že na tom naši byli moc zle?“ Eva se snažila tuhle otázku neříct, ale nedokázala to.

„No každopádně je odvezla sanita a ne pohřebák,“ pronesla tvrdě Sára. „Tak mají šanci.“ Namáhavě se škrábaly do svahu. Sáře to s jednou rukou mimo provoz šlo dost špatně. Eva ji podpírala a sama takřka lezla po čtyřech.

„Myslíš, že bysme mohly najít moji panenku?“ Zašeptala Eva mezi namáhavými nádechy.

„Ach jo, ty jsi vážně ještě prcek,“ povzdechla si Sára, ale vyznělo to tak nějak nezvykle něžně.

„Kutálela ses tudy, tak když půjdeme tudy nahoru, možná ji najdeme.“ Eva se jen spokojeně usmála a dál stoupala po sestřině boku. Sára co chvíli sykla bolestí. Když se konečně vyškrábaly na silnici, kde se válelo spousta rozbitého skla, obě se bezradně podívaly doprava a pak doleva. To se lehko řekne, půjdeme odkud jsme přijeli, ale copak vědí, z které strany přijely? Eva se sklonila blíž k silnici, aby viděla čáry od brzdících kol. Na malou chvíli zapomněla na zoufalost situace a zalitovala, že nemá lupu. To by pátrání dodalo ten správný styl.

„Lupu,“ vykřikla nahlas, jak jí myšlenky běžely hlavou. Sára se na ni nechápavě podívala. „Máme přece v autě kufr s věcmi, záchranáři určitě věci našich vzali s sebou. Až zjistí, že tam jsou dětské věci, vrátí se pro nás.“ Eva poslední dvě slova radostně vykřikla. Konečně našla řešení situace. Nemusí nikam odcházet, nemusí se se zraněnou sestrou ploužit po silnici neznámo kam. Policie nebo záchranka teď už určitě prohlíží její věci a vědí, že v autě byly ještě dvě děti.

Hlasem plným optimismu pobídla sestru. „Pojď schováme se v lese, sedneme si tam a počkáme, až se pro nás vrátí.“ Sára nebyla schopná odporovat. Přikývla a jako poslušné dítě se nechala Evou odvézt přes silnici na kraj lesa. Tam si sedla do trávy, opřela se o strom a chvíli na to usnula.

Eva trochu znepokojeně pozorovala sestřinu tvář. Když ona spadla z houpačky, maminka ji pořád budila a ptala se jí na nejrůznější věci jako kolik jí je roků, jak se jmenuje jejich kocour, proč sousedi mají kozu a tak podobně. Přišlo jí to tenkrát hrozně legrační, ale maminka se tvářila vážně a vysvětlila jí, že člověk po pádu na hlavu může mít otřes mozku a je potřeba ho hlídat, aby neumřel.

Co když má ségra taky otřes mozku, co když má kromě lokte zranění i uvnitř těla? Eva začínala mít nepříjemný pocit. Podívala se na silnici. Nikde nic, žádné auto se neobjevovalo, nikdo je nejel zachránit. Podívala se znovu zblízka na sestru. Dýchala pravidelně, jen občas ze spaní zasténala.

Eva vyskočila na nohy a přecházela kolem sestry. Skrz šustění listů, které vydávaly její boty, zaslechla nějaké hlasy. Ztuhla a poslouchala. Určitě. Z lesa se ozývaly hlasy. Možná je tam nějaký tábor, vzpomněla si na svoje loňské táboření se skauty uprostřed lesa. Představa dětí a jejich vedoucích, kteří si umí se vším poradit tak jako jejich vůdce tábora Roky, jí naplnila srdíčko novou

nadějí. Tiše se vydala hlouběji do lesa. Pořád se ohlížela, měla strach, aby neztratila místo, kde sestru nechala. Raději se vrátila, sundala si jednu ponožku a položila ji Sáře do klína. Kousek poodešla a dobře si místo prohlížela. Bílá ponožka i přes neustupující tmou byla docela dobře vidět.

Ušla asi deset metrů. Teď už si byla jistá, v lese jsou lidé. Sundala si boty, aby se dokázala pohybovat co nejtíšeji. Jednou nohou bosou, druhou jen v ponožce se snažila opatrně našlapovat na špičky, když přebíhala od stromu ke stromu, vždy přitisknutá ke kmeni. Vzpomněla si na vedoucí světlušek. Učila je vidět a nebýt viděn. Hrály takhle na schovávanou jednou dlouho do noci.

Vykukovala zpoza silného kmene. Dál už si netroufala, dokud nezjistí, co jsou lidé v lese zač. Slyšela jejich tiché hlasy, ale chvílemi si nebyla jistá, zda to není jen šumění stromů. Se srdíčkem divoce bušícím v hrudi se odvážila vystrčit malinko hlavu. Ztuhla a nevěřícně zírala na zvláštní výjev před sebou.